

ἔκουεν, ὅς σὸν κόσμον ἄλογα κ' ἰθὺς ἐπεμείναν (ἐπὶ ἀπραγμα-
τοποιήτων εὐχῶν ἢ ἀρῶν) Πόντ.

Ὅλα τὰ πουλλὰ μισσεύουν | κ' οἱ σπουργίτες ἀπομένουν
(ἐπὶ νωθρῶν καὶ ἀνικάνων, οἱ ὅποιοι διστάζουν νὰ ἀπο-
δημήσουν πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης των) Κρήτ. || Ἄσμ.

Δὲν κλαίω πῶς ἐπέθανα καὶ ὁ κόσμος ἀποθαίνει,
μόν' κλαίω τῇ γυναῖκα μου, γιὰτὶ μικρὴ πομένει
Τῆλ. 2) Μένω ὀπίσω, δὲν προχωρῶ μετὰ τῶν ἄλλων,
ὕστερῳ πολλαχ. καὶ Καππ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.):
'Επόμεινα γὰρ κ' ἐξεπεράσατέ με Κρήτ. Ἐπαδὰ δὲ πομείνω
γὰρ καὶ πηαίνετε σεῖς αὐτόθι. Μ' πομείναν δὲ πρόβατα καὶ
τὰ χασα Εὐβ. (Στρόπον.) Τὸ παιδὶν ἐπέμ' νεν ἄσ' οὐλὶς ὀπίσ'
Τραπ. Χαλδ. || Παροιμ. Πολλὰ πῆ τρέδ' ὀπίσ' ἀπομέν'
(ὁποῖος βιάζεται σκοντάφτει) Πόντ. || Ἄσμ.

Τέσσερα ζάλα πάω μπρὸς καὶ δὲ πομένω πίσω
Τῆλ. 3) Μένω ἐνεός, κατάπληκτος, οἶονεὶ λιπόθυμος
κττ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Τὸν εἶδα καὶ ἀπόμεινα
πολλαχ. Αὐτοὶ ἤρθαν καὶ κιτρίνισαν καὶ ἀπομείναν καὶ δὲν
ἤξεραν τί νὰ ποῦν Ἡπ. Οὐλ' δὲν ἀπομείναν Λέσβ. Τοῦ δ' ὠσε
μὴ μπουναὶ ὅς τὸ λαγγόνι π' ἀπ' τὸν πόνο ἀπομ' νεν Σκυρ.
|| Φρ. Ἐρθεν κ' ἐπέμ' νεν (ἔμεινεν ἄφωνος ἔνεκα ἐκπλήξεως)
Χαλδ. || Παροιμ. Ἀπόμεινε σὰν νὰ τοῦ φαγεν ὁ γάδαρος
τὸ ψωμί (ἐπὶ τῶν ἐκπεπληγμένων ἐπὶ τινὶ συμβάντι)
ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,387. 4) Μένω ἀκίνητος, σταματῶ
(α) Ἐπὶ τοῦ νοῦ πρὸς δῆλωσιν καταπλήξεως Ἡπ. Κρήτ.
Μεγίστ. Σκυρ.: Νὰ τόνε δῆς καὶ ν' ἀπομείν' ὁ νοῦς σου
Κρήτ. Μ' ἀπομ' νεν ὁ νοῦς μου Ἡπ. || Φρ. Ὅπ' δὲν τὰ
μάτια της, ὁ νοῦς της ἀπομένει (ἐπὶ νεάνιδος εὐκόλως ἐρώ-
σης) Σκυρ. || Ἄσμ.

Δὲν θέλω τὴν ἀγάπη σου τὴν παραπονεμένη,
ὅπου τὴν δῆς τὴν ὁμορφη, ὁ νοῦς σου κ' ἐπὶ πομένει

Μεγίστ. (β) Ἐπὶ τοῦ βλέμματος Ἰων. (Κρήν.): Τὸ μάτι
μου πομείνε σ' ἐκείνο τὸ ροῦχο (ἔνεκα μεγάλης ἀρεσκείας).
Συνών. στυλῶνομαι (ιδ. στυλῶνω). 5) Παραμένω
εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν οἶονεὶ ἀμετάβλητος πολλαχ.
καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ. Χαλδ.): Ὁ μέγας ἀδελφὸς ἀπό-
μεινε ὅς τὴν ἰδίαν τάξιν καὶ τὸν πέρασε ὁ μικρός. Ἀγουρα πομεί-
νανε τὰ σταφύλια ἀπὸ τὸν περονόσπορο. Ἀρρώστησε ἀπὸ τῦφο
καὶ ἀπόμεινε ὅσος ἦτανε, δὲν ἐνήλωσε διόλου. Ἀπόμεινε
ἄλειωτος (ἐπὶ νεκροῦ ἀλύτου κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν) πολλαχ.
Κάτ' ζάρες εἶνι πομειμένις Εὐβ. (Στρόπον.) || Φρ. Ἀλυτον
ν' ἀπομέν' τὸ δέρον ἄτ'! (ἀρά) Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ.
'Αριστοτ. Φυτ. 1,8 «οὐ πεπαίνονται οἱ καρποὶ αὐτῶν,
ἀπομένουσι δ' ὡμοί». 6) Ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ, κορυά-
ζομαι Δαρδαν. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.): Ἐπέμεινα,
ἄλλο κ' ἐπορῶ Κερασ. Ὁ γάδαρον οἶτ' ἐπέμ' νεν ὅς σὸν ἀνέ-
φερον ἐπέμ' νεν Τραπ. Χαλδ. Ἐγὼ ἐπόμεινα, οὐτὶδὲ νὰ πορῶ
νὰ πάγω ὅπ' ὅς σὸ χωρίο Ὁφ. || Παροιμ. Οὐλο τὸ βόδ' ἐφά-
γαμε καὶ ὅς τὴν οὐρὰ πομήκαμε (ἐπὶ τῶν καταλειπόντων
ἔργων τι ἀτελὲς δι' ἔλλειψιν μικρᾶς ἐπιμονῆς) Δαρδαν.

7) Καθίσταμαι ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν, πρὸς δρᾶσιν, ἐπὶ
γεγηρακότων Πόντ. (Ἰμερ. Τραπ. Χαλδ.): Ὁ δεῖνα ἐπέμ' νεν.

8) Ἐνατόκειμαι εἰς τὴν θέλησιν, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός,
ἐξαρκῶμαι ἀπὸ τινος Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Χαλδ.): Ὁ δὲν
ἂν ἐπόμεινε, ὅς ἔναν χουλᾶριν νερόν ἀπέσ' ἐφούρκιζες με (ἂν
ἐξηρτάτο ἀπὸ σοῦ, θὰ μὲ ἐπνιγες εἰς ἕνα κουτάλι νερό).
'Ὁ δὲν ἐπόμεινα (ἀπὸ σοῦ ἀναμένω προστασίαν) Κερασ.
Σ' ἀτόν ἂν ἐπεμείν' νεν, κ' ἰθὺς ἐποίν' νεν ἀτο (ἂν ἔμενε ὅς τὴ
θέλησί του, δὲν θὰ τὸ ἔκαμνεν) Χαλδ. || Φρ. Σ' ἐσέν
κ' ἐπέμ' νεν (νὰ μὴ σὲ μέλη, δὲν εἶναι δική σου δουλειά)
Ἰμερ. Χαλδ. 3) Μένω ἐν τινὶ καταστάσει σύνηθ. καὶ
Καππ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀρρώ-

στησε ἀπὸ τῦφο καὶ ἀπόμεινε κουφός. Τοῦ δ' ὠσε μὴ καὶ ἀπό-
μεινε ξερός ὅς τὸν τόπο. Ἐμοίρασε τὴν περιουσίαν του ὅς τὰ
παιδιά του καὶ ἀπόμεινε μὲ τὴ σύνταξιν του σύνηθ. Νὰ θελα
σ' ἀκούσω, ἤθελα πομείνει στραβὸ τὸ κωπέλλι Κρήτ. Ὅλοι
ἐπομείνασι οἱ Χίος Ἐδροπιάστηκα, σὰν ἀποσβολωμένος
ἐπόμεινα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τόσα χτήματα πομένουν ἔρ' μα
Κόρινθ. || Φρ. Ἀπόμεινε μὲ τὴ ντροπὴ (ἐπὶ ἀνθρώπου ἐπι-
ζητήσαντος σπουδαῖόν τι καὶ ἀποτυχόντος) Ἀπόμεινε γιῶτα
μοναχὴ (ἐπὶ τοῦ παντελῶς στερηθέντος χρηματικῶν πόρων)
σύνηθ. Ἀπομένω ὅς τὸ ποδᾶρι του (τὸν διαδέχομαι) πολλαχ.
'Απομένω ὅς σὰ θάρα μου (μένω μὲ τὴν ἐλπίδα μου ἀνεκπλή-
ρωτον, ἀποκαρδίζομαι, ἀπογοητεύομαι) Οἶν. Ἐκοιμήθεν
κ' ἐπέμ' νεν (ιδιωτισμός, ἐκοιμήθη καὶ ἔμεινε ἐν τῇ κατα-
στάσει αὐτῇ, δηλ. ἀπεκοιμήθη) Τραπ. Χαλδ. Ἀπόμεινε σὰν
τὸ ξερό δένδρι (ἐπὶ ἀτυχήσαντος καὶ ὑφ' ἀπάντων ἐγκατα-
λειφθέντος) Αἴγιν. || Ἄσμ.

Κ' ἡ Παναγία ὡς τ' ἄκουσε πομένει λιγωμένη,
σταμνὶ νερό τοῦ χύσανε ὥστε νὰ συνηφέρῃ

Κρήτ. Οὐλ' ἤρταν, οὐλοὶ πέρασαν καὶ οὐλ' ἤρταν, οὐλοὶ διάβαν,
'πόμ' νην ὁ γεῖς τυφλός, κουτσός καὶ ὁ γεῖς μονοχεράκης

Καππ. 4) Μένω που, πρὸς διανυκτέρευσιν πολλαχ. καὶ
Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): Ποῦ
θὰ πομείνετε ἀπόψε; πολλαχ. Θὰ πομείνω ἀπόψε ὅξω
Νάξ. (Βόθρ.) Ἐγὼ δὲν πομένω δῶ, πάω ὅς τὸ χωριὸ Κύνθ.
Ποῦ νὰ πάω τέθιοι ὥρα κ' εἶδα νὰ γενῶ; πρέπει ν' ἀπομείνω
ἐπαὲ χωρὶς ἄλλο Κρήτ. Ἄν εἶδετε μέτ' ναι με, εἶχα παθεῖναι
πολλὰ καὶ ἀπομενεῖναι ὅς σ' ἐσέτερα (ἂν μὲ ἐμεθύσατε, θὰ
ἐπάθαινα πολλὰ καὶ θὰ ἔμενα εἰς τὸ σπῆτι σας) Πόντ. (Ὁφ.)

5) Παραμένω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Τραπ. Χαλδ.):
Παροιμ.

Τὰ ἔχει πάνε κ' ἔρχονται κ' ἡ ἀρχοντιά ἀπομένει
(ὁ πλοῦτος καὶ ἀποκτᾶται καὶ ἀποβάλλεται, ἀλλ' ἡ εὐγέ-
νεια παραμένει) Θήρ.

Τί θές τὰ χίλια πέρερα | καὶ κακαδεῖ γυναῖκα;
τὰ χίλια πέρερα περνοῦν | κ' ἡ κακαδεῖ ἀπομένει

(ὅτι ὁ νυμφευόμενος πλουσίαν, ἀλλὰ δύσμορφον γυναῖκα,
τὸν μὲν πλοῦτον δύναται νὰ ἀπολέσῃ, τὴν γυναῖκα ὁμως
δὲν δύναται νὰ ἀποβάλῃ) Ζάκ. Ὁ κακὸς λόγος τοῦ νοικο-
κυροῦ πομένει (αἱ ὕβρεις δὲν βλάπτουν τὸν ὑβριζόμενον,
ἀλλὰ χαρακτηρίζουν τὸν ὑβρίζοντα) Ρόδ. Ὁ στολίστη ἡ γραιὰ
καὶ ἀπόμεινε (ἐπὶ τοῦ παρασκευασθέντος πρὸς τι, ἀλλ' ἔνεκα
ἀπροόπτου κωλύματος παραμείναντος) πολλαχ. || Ἄσμ.

Ἐλα νὰ πὰ νὰ μὴ σῶμε ὅς τοῖς δεκοχτῶ κολόννες,
ὅποιος τὸν ἄλλον ἀρτιστὴ ὅς τὸν ὄρκον ν' ἀπομένῃ
(νὰ πάθῃ ὅσα ὁ ὄρκος περιέχει) Κάρπ.

Τρεῖσι γέροντες ἀπέμειναν ἀπάν' ὅς σὸ σταυροδρόμι
Χαλδ.

Ἐνεπαλθεν τὸ κλειδὸν ἀθες κ' ἐπέμ' νεν κλειδωμένον
(νεοπαλθεν = ἐλησμονήθη) Τραπ. 6) Περιμένω, ἀνα-
μένω Κύπρ.: Ἄσμ.

Φέριτε χαλ-λίτθα τῶαι πηλὸν τὴν Μαρουλ-λοῦν νὰ χτίσω.
— Τῶαι πομεινέ μου, μάστορα, νὰ σοῦ ξανασυντύχω.

7) Συμφωνῶ Χίος: Ἐπομείναμε νὰ κάμωμε τὸ καὶ τό.
'Επομείναν τα ὁ δεῖνα μὲ τὴν δεῖνα (συνεφώνησαν γάμον,
ἐμνηστεύθησαν).

Πβ. ἀπομεινέσκω, ἀπομενίσκω.

ἀπόμερα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀπόμειρα βόρ. ιδιῶμ. ἀποί-
μειρα Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόμερος.

1) Εἰς τόπον ἀπόκεντρον, μὴ συχναζόμενον σύνηθ.: Τὸν
τραυλίζε ἀπόμερα καὶ τοῦ κρυφομίλησε. Στέκει ἀπόμερα καὶ

κρυφοκοιτάζει. Ἡ καλύβα εἶναι ἀπόμερα. Ἀπόμερα θὰ πάω νὰ κλάψω τὸν πόνο μου. Ἄς πάμε ἐκεῖ γιὰ νὰ κατοικήσωμε τοῦ ἔναι ἀπόμερα. 2) Εἰς ἀπόστασιν τινα, κατὰ μόνας σύννηθ. : Γιάτί κάθισες ἀπόμερα; Ἐλα κοντά μας, κάθεσαι ἀπόμερα καὶ δὲ σὲ βλέπομε. Συνών. ἀνάμερα, παράμερα. 3) Παρέκει, παραπέρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀπόμειρα ἀπ' τ' ἀμπέλι μ' εἶν' ἓνα π'γαδάξ'.

ἀπομερξάζω Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μερξάζω. Ἀποσύρομαι πλαγίως. Συνών. ἀπομερρίζω, παραμερίζω.

ἀπομερίζω Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ.) Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπόμερα. Ἀπομερξάζω, ὁ ἰδ. : Ἀπομέρισε νὰ περάσω Κορινθ.

ἀπόμερος ἐπίθ. κοιν. ἀπόμειρος βόρ. ἰδιώμ. ἀπόμειρους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μέρος.

1) Ἐπὶ τόπου, ὁ μὴ συχναζόμενος, ἀπόκεντρος κοιν. : Ἀπόμερος κῆπος - τόπος κττ. Ἀπόμερη γωνιά - πλαγιά κττ. Ἀπόμερο ἀμπέλι - ἐκκλησάκι - χωράφι κττ. Πήγανε σὲ μὴ ἀπόμερη ἐξοχή καὶ περάσανε ὅλη τὴν ἡμέρα ἐκεῖ κοιν. || Ἄσμ. Ὁ τόπος εἶν' ἀπόμερος κι ἀλλάργα ἀπὸ τὴ σιγάτα Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. ἀνάμερος, ἀπόδιαβος, ἀπόκεντρος, παράμερος. 2) Οὐδ. οὐσ., τόπος ἀπόκεντρος σύννηθ. : Εἶναι ἀπόμερο ἐδῶ καὶ δὲ μᾶς βλέπει κανεὶς. Πάμε 'ς ἀπόμερο.

ἀπομερώνω Θράκ. (Περίστασ.) Κάρπ. κ. ἄ. Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μερώνω.

1) Καθιστῶ τινα ἐντελῶς ἡμερον ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ. Πουλ-λάκιν εἶχα 'ς τὸ κλονὶ καλ' ἀπομερωμένο κ' ἐτάιζά το ζάχαρι κ' ἐτάιζά το μέλι Κάρπ. 2) Καθησυχάζω Θράκ. (Περίστασ.) : Τὸν ἀπομέρωσε.

ἀπομέσα ἐπίρρ. κοιν. ἀπουμέσα βόρ. ἰδιώμ. ἔπο- μέσα πολλαχ. ἔπουμέσα πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. ἀουμέσα Κάρπ. ἀπομέσ' Θήρ. ἀπουμέσ' Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. μέσα. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Γ 1321 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κ' ἐκεῖνος πάλ' ἄς σοῦ μιλή καὶ στέκε σὺ ἀπομέσα | καὶ δέσετε τὸν πόθο σας σὰν κι ἄλλοι τὸν ἐδέσα».

Α) Ἐπιρρηματ. 1) Ἐκ τῶν ἔσω, ἐνδοθεν κοιν. : Ἐφυγε ἀπομέσα κρυφά. Τρέχει ἀπομέσα καὶ βγαίνει ἔξω. Τὰ παράθυρα κλείνουν ἀπομέσα καὶ ὄχι ἀπέξω. Ἄλλοι διαβάζουν τὸ μάθημά τους ἀπομέσα ἀπὸ τὸ βιβλίον κι ἄλλοι τὸ λένε ἀπέξω. Βγήκε ἀπομέσα ἀπ' τὸ σπίτι καὶ δὲν εἶδε κανένα ἔξω κοιν. «Ἡξευρεν ἀπέξω ὅλα τὰ γράμματα τῆς Λαμπρῆς, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ τίποτε ἀπομέσα» ΑἰΠαπα- διαμ. Πασχαλ. διηγ. 10. 2) Διὰ μέσου τινὸς κοιν. : Περάσανε τὰ ζὰ ἀπομέσα ἀπὸ τὸ χωράφι καὶ χαλάσανε τὸ σπαρτό. Ὁ δρόμος περνᾷ ἀπομέσα ἀπὸ τὸ χωριό. Περάσαμε τὸ ποτάμι ἀπομέσα καὶ βραχέκαμε. 3) Ἐντός, ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον κοιν. : Ἐλάτε ἀπομέσα νὰ πάρετε κἄτι. Περάστε ἀπομέσα νὰ σᾶς ἰδοῦμε. 4) Ἐνδον, ἐντός, ἐπὶ στάσεως ἐν τόπῳ κοιν. : Εἶναι - κάθετα ἀπομέσα. Φορεῖ κι ἄλλο ροῦχο ἀπομέσα κοιν. || Φρ. Τὸ φυλάω ἀπομέσα μου (μνησικαῶ) Πελοπν. (Κορινθ. Λακων.) Τὸ 'χω ἀπομέσα μου (σκέπτομαι, μελετῶ) αὐτόθ. Τὸ πῆρα ἀπομέσα μου (ἐλυπήθην κατάκαρδα) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἀπέξω κούκλα καὶ ἀπομέσα πανούκλα (ἐπὶ τοῦ ἀποκρύπτοντος ἐσωτερικὸν ἐλάττωμα διὰ τῆς ἐξω- τερικῆς καλῆς ἐμφανίσεως) κοιν.

Β) Μετ' ἄρθρ. 1) Ὡς ἐπίθ., ὁ ἔσωθεν εὐρισκόμενος, ἐσωτερικὸς κοιν. : Ἡ ἀπομέσα ὄρι τοῦ τοίχου κοιν. Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν ἀπομέσα τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του ἓνα μάτισο χαρτο- νομίσματα ΓΞενόπ. Κατήφ. 110. 2) Οὐδ. πληθ. οὐσ., τὰ ἐντόσθια Κάρπ. Κρήτ. : Ἐκράτηξα τ' ἀπομέσα τ' ὄζου καὶ τ' ἀποδέλοιπο τὸ πούλησα Κρήτ. Ἡβγάλα τ' ἀουμέσα τοῦ σφαχτοῦ Κάρπ. Συνών. ἀπομεσοῦδια (ἰδ. ἀπομε- σοῦδι), μεσοιακὰ (ἰδ. μεσιακός), μεσαρξά.

ἀπομεσήμερα ἐπίρρ. Δαρδαν. Θήρ. Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Λευκ. Μῆλ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ. ἀπουμισή- μισα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μεσημέρι. Κατὰ τὸν μετὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας χρόνον ἐνθ' ἄν. : Ἀπομεσήμερα θὰ σ' ἀνταμώσω Μῆλ. κ. ἄ. Ἐλα ἀπομεσήμερα Μύκ. κ. ἄ. Θὰ ῥθθον ἀπουμισήμισα Αἰτωλ. Οὐ σκάρους γίνιτι ἀπουμισήμισα αὐτόθ. Θὰ πάω ἀπομεσήμερα Ἀπύρανθ. Συνών. ἀπόγεμα 2.

ἀπομεσημεριάζω Θήρ. Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπομεσήμερα. Ἐπὶ ἐργατῶν, λαμβάνω τὸ δεύτερον γεῦμα, τὸ περὶ τὴν δείλην. Συνών. ἀπογεματίζω (II).

ἀπομεσημεριάτικος ἐπίθ. ἐνιαχ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπομεσήμερο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάτικος.

Ὁ μετὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας λαμβάνων ὑπόστασιν, μεταμεσημβρινός : Ἀπομεσημεριάτικος ὕπνος ἐνιαχ. Ἐβλεπε τὴ στερεὴν ἀπομεσημεριάτικη ἀχτίδα ποῦ ἔπαιζε ἀκόμη μέσα 'ς τὴν κάμαρα Ἰδραγούμ. Μαρτ. αἱμ. 2 σ. 56. Ὁ τὸν ἀπομεσημεριά- τικο οὐρανὸ ἀρογκυλοῦσαν... τὰ σύννεφα τοῦ Μάι ΚΧατζόπ. Πύργ. Ἀχροπότ. 3. Συνών. ἀπογεματιανός 1, ἀπο- γεματινός Α 1.

ἀπομεσήμερο τό, σύννηθ. ἀπομεσήμερον Πόντ. (Κε- ρασ.) ἀπουμισήμειρον Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μεσημέρι.

Ὁ μετὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας χρόνος : Τὸ ἀπομεσή- μερο δεχόμεστε ἀπὸ τοῖς τρεῖς κ' ὕστερα. Νὰ ῥθθῇτε τὴν αὐγὴ ἢ τ' ἀπομεσήμερο. Ἐνα μαγάτικο ἀπομεσήμερο. Ἐλα τ' ἀπο- μεσήμερο νὰ σὲ ἰδοῦμε σύννηθ. || Ἄσμ.

Χάρε, καὶ τί μοῦ τό ἡφηρες τὸ καλοπερασμένο ποῦ θέλει τὴν αὐγὴ καφέ, κρασὶ τὸ μεσημέρι καὶ τὸ ἀπομεσήμερο τὸ μόσκο τὸν ἀφρᾶτο; (μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόγεμα 1.

ἀπομεσόβρακο τό, Κρήτ. Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπομέσα καὶ τοῦ οὐσ. βρακί. Ἐσωτερικὴ περισκελὶς τοῦ ἐθνικοῦ ἐνδύματος, ἐσώ- βρακον. Συνών. ἀπομεσόκαλτσα.

ἀπομεσοθξὸ ἐπίρρ. Κρήτ. (Ρέθυμν.) ἔπομεσοθξὸ Κρήτ. (Ἐμπαρ. Σητ.) ἔπομεσοθξὸ Κρήτ. (Ἐμπαρ.) Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπομεσόθεν.

1) Ἐν τῷ μέσῳ Κρήτ. (Ρέθυμν.) : Ἀπομεσοθξὸ 'ς τὸ σῶχωρο εἶ' δ' ἁλώνι. 2) Ἐσωθεν, ἐσωτερικῶς Κρήτ. (Ἐμπαρ. Σητ.) : Ἀφῆσέ με νὰ δῶ εἶδου 'χεις ἀπομεσοθξὸ ἀπὸ τὸ ποκάμισό σου.

ἀπομεσόκαλτσα ἡ, ἀμάρτ. ἀπομεσόκαρτσα Κρήτ. Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπομέσα καὶ τοῦ οὐσ. κάλτσα, παρ' ὃ καὶ κάρτσα.

Ἡ ἐσωτερικὴ ἢ πρὸς τὴν σάρκα φορουμένη βράκα : Κομμάθια ἔγινε βλξὸ ἡ ἀπομεσόκαρτσά μου, μόνο νὰ μοῦ τὴν ἀναρράψης. Συνών. ἀπομεσόβρακο.

